

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΛΕΥΤΕΡΟ ΒΗΜΑ. Σύμφωνα με την αρχή που καθιερώσαμε από το πρώτο πρώτο φύλλο του «Νου. μᾶ» και που τη σεβαστήκαμε, πολλές φορές και με ζημιὰ του ὕλική, δημοσιεύουμε τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Ν. Γιαννιού και τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Ἐ. Καραπαναγιώτη γιὰ τὸν «Ἐκπαιδ. Ὀμιλο», ἀφίνοντάς τους τὴν εὐ- τύνη τῆς γνώμης τους.

Ἡ δική μας γνώμη εἶναι πὼς ὁ «Ὀμιλος» ἀρ- χίνησε τώρα ἴσια ἴσια νὰ μπαίνει σὲ κάπιο δρόμο, ἀδιώροφο ἂν τὰ μέσα ποῦ μεταχειρίζεται δὲν εἶναι και τόσο δημοτικιστικά, ὅσο θὰν τὰ λαχταροῦσε κάθε ἀγνὸς κι ἀδιάλλαχτος δημοτικιστής, κι ἂν τὸ περπά- τημά του γίνεται σιγανὰ και «περισκεμμένα», με τὸ συμπάθειο, τόσο μάλιστα περισκεμμένα, ποῦ πολ- λές φορές νὰ παραγνωρίζεται κι ὁ τελικὸς σκοπὸς του.

Ὅπως τὸ διατυπώνει ὁ συνεργάτης μας στὸ ἀρ- θράκι του «Μιὰ Ὀμιλία», ὁ «Ὀμιλος» γιὰ τὴν ὥρα κατάφερε κάτι σημαντικὸ και συντέλεσε με τὶς ἐνέργειες και τὴν ἐργασία του νὰ γίνει τὸ πρώτο βῆμα πρὸς τὴν Ἐκπαιδευτικὴ μας ξαναγέννηση.

Τὰ κατοπινὰ βῆματα, τ' ἄλλατα, πὲς καλύτερα, ἴσως νᾶναι ἔργα ἄλλουνοῦ κύκλου πιὸ ριζοσπαστικὸ και λιγότερο φρόνιμου.

ΤΡΙΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. Ἡ φυλή μας ἐτοιμάζε- ται και γιὰ τρίτο πόλεμο, φοβερότερο ἴσως ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο.

Ἐνας ὑπουργὸς μυαλωμένος και φιλελεύτερος, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, σκέφτηκε πὼς γιὰ νὰ χα- ροῦμε τάχα τῆς νίκης, ἀνάγκη νὰ ξαναγεννηθεῖ ἡ ψυχὴ και τὸ πνεῦμα μας, ἀνάγκη νᾶλλάξουμε ἐσωτε- ρικὸ περσὶ.

Και τοίμασε μιὰ σειρά νομοσχέδια ξεσκληρωτι- κά, ἀντισκολαστικά, φωτεινὰ μ' ἓνα λόγο, και τὰ ὑ- πόβαλλε στὴ Βουλὴ.

Και τώρα μαθαίνουμε πὼς τοιμάζονται οἱ Τοῦρ- κοι και οἱ Βούργαροι τοῦ σχολαστικισμοῦ νὰν τὰ χτυπήσουν και μέσα στὴ Βουλὴ και στὶς ροῦγες.

Ἡ ὥρα ἢ καλή! Ἄς γίνει κι αὐτὸς ὁ πόλεμος, μὰ νικητρά θὰ βγεῖ και πάλι ἡ φυλή μας, γιατί φαί- νεται σήμανε πιὰ ἡ ὄνειρεμένη στιγμή, ποῦ τὸ Ἐ- θνος θὰ γιορτάσει και τὴν πνευματικὴ του νίκη, τὴ σημαντικώτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες δύο.

ΠΑΛΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

(ΑΠΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ)

Le voilà une, avec tes bijoux, toute en fleur
Mon âme, je te livre aux passants.

CHARLES GUÉRIN

... Μπᾶ! εἶπα, γιατί νὰ μὴν ἀνοίξω τὸ παρά- θυρο; Τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου τόσο καλὰ! Ἦ ἀντικρῶσω τὸ ἔρημο σπίτι με τὴ γαλήνη τῶν φρέ- νιμων ἀνθρώπων... Ὁ ἀέρας τῆς θάλασσας μὲ χει κα- θαρσίσει τὴν ψυχὴ ἀπ' ἔλη τὴν καταχνιὰ τῆς λύ- πης ποῦ με βάρυνε τὶς περασμένες ἡμέρες. ὦ! ἢ καλή και ἡσυχὴ θάλασσα με τὸ Μαρτιάτικο ἥλιο, λαμπρὸ και ζεστὸ σὰν τοῦ καλοκαιριοῦ!... Λίγο πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι της λαμπύριζε σὰν τὸν καθαρῶ- τατο καθρέφτη. Καὶ τὸ σπίτι της γελοῦσε κ' ἐκεῖνο μέσα στὸ φῶς τῆς ἀνοιξιᾶτικης ἡμέρας. Ἐλεγα θὰ τὴν ἰδῶ τάχα; Καὶ νὰ ποῦ τὴν εἶδα! Μὲ μιὰ πο- δοῦλα χιονάτη τώρα, με τ' ἀφθονα μαλλιά γύρω στὸ παιδικὸ κεφάλι. Ἄκουσα και τὴ φωνὴ της ποῦ τὴν παρομοίαζα στοὺς καλοὺς καιροὺς με φωνὴ κο- ριδαλοῦ δταν πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια μοῦ ἔστειλε τὸ θλιβερόν ἤχο τοῦ τραγουδιοῦ της. Κάλεσε δυνατὰ τ' ἀδερφάκι της ποῦ ἐπαιξε τρελλὰ με τοὺς τρελ- λοὺς συντρόφους του.

— Μίμη! Μίμη!

Γιατί κάλεσε τόσο δυνατὰ τ' ἀδερφάκι της;

Γύρισα νὰ τὴν ἰδῶ και τὸ πρόσωπό της εἰδείξεν ἓνα εἶδος ἀπορίας και ἐκπληξῆς.

Αὐτὸ μ' ἐπλήγωσε πολὺ. Ἐσκυψα τὸ κεφάλι κ' ἐτοιμάστηκα νὰ φύγω γιὰ τὴ θάλασσα πέρα, γιὰ τὸ χωριὸ μου.

Ἄκουσα πάλι τὴ φωνὴ της και ἡ φωνὴ της μοῦ πέρασε τώρα σὰ λόγχισμα τὴν καρδιά μου.

— Μίμη! Μίμη! Ὁ Μίμης δὲν ἀκούγε. Τὰ παιχνίδια τὸν εἶχαν ἀπορροφημένο.

Ἔστεκεν δλόρθη στὸ μπαλκόνι κ' ἐστήλωνε τὰ μάτια της ἐπάνω μου. Ἡ ματιὰ της εἶταν ὅπως στὸν καλὸ καιρό...

Ἦθελα νὰ τὴν κράξω και νὰ τῆς πῶ λόγια τρελλὰ. Νὰ τῆς δείξω τὴ θάλασσα με τ' ἀπέραντο ἄπλωμά της, νὰ τῆς δείξω τὸ καρδίαι μακρῶν στὸν ὀρίζοντα ποῦ εἶταν ἔτοιμο γιὰ ταξίδι ἀλλαργινέ, πολὺ ἀλλαργινέ... Ἄλλ' αὐτὸ βέβαια θὰ εἶταν μιὰ τρέλλα. Καὶ δὲν τὸ ἔκαμα. Τράβηξα πρὸς τὴν ἀ- κρογιαλιὰ κ' ἐκεῖ με σταυρωμένα χέρια ἄκουγα τὸν παιχνιδιάρικο ἤχο ποῦ ἔκαμαν τὰ κυματάκια. Ἀν- τίκρι μου ἢ θάλασσα χάνουνταν σ' ἀτέλειωτο μη- κος. Εἶταν ὁ δρόμος ποῦ ἔφερνε σ' ἄλλες χῶρες,